

Ἡ ΑΓΙΟΡΕΪΤΗΣ

Μηνιαία ἑκδόσεις
ὁρθοδόξου μαρτυρίας

Ἔτος Α'.

Δεκέμβριος '78 - Ἰανουάριος '79

Ἀρ. Φύλ 3-4

ΘΛΙΒΕΡΟΣ ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

Ἡ νύχτα ἔχει προχωρήσει ἄρκετά καὶ ἐγὼ μόνος στὸ κελλί μου, μὲ συντροφιά τὶς ἱερές εἰκόνες καὶ τὸ ἱλαρὸ φῶς τοῦ καντηλιοῦ, προσπαθῶ νὰ εὑρω γιὰ ποιοῦ ἀκριβῶς λόγο ἐπικρατεῖ σήμερα στὴν Ἑλλαδική Ἐκκλησία καὶ τὸν Ἀγιορείτικο Μοναχισμό αὐτὴ ἡ φοδερὴ ἀφασία γιὰ τὰ θέματα τῆς πίστεως, ἀφασία ποὺ ἀπὸ καιρὸ ἔχει περάσει πιά στὴν περιοχὴ τῆς καταφρονήσεως τῶν ἱερῶν καὶ δόσιων. Καὶ ἐνῶ ὅλοι, διά-κοι, ἱερεῖς, ἐπίσκοποι καὶ μονάζοντες, ἀσχολοῦνται μὲ πλεῖστα ὅσα, μὲ ζῆλο καὶ καπατσωσύνη, μόνο γιὰ τὴν πίστι δὲν μιλοῦν, δὲν γράφουν, δὲν διαμαρτύρονται. Ἡ γιὰ νῆμαι πιὸ ἀκριβῆς, ἀσχολοῦνται καὶ μὲ τὴν πίστι ἀπόδειξι τὰ κηρύγματα γιὰ τοὺς χιλιαστές, τοὺς παπικούς καὶ τοὺς μασσώνους, ὡς καὶ τὰ τόσα δι-θλία καὶ ἄρθρα ποὺ γράφονται ἐναντίον τους. Αὐτὸ ποὺ ἤθελα νὰ ἐκφράσω γράφοντας ὅτι δὲν ἀσχολοῦ-νται μὲ τὴν πίστι, εἶναι ὅτι δὲν ἐνδιαφέρονται νὰ διορ-θώσουν διὰ τοῦ σωτηρίου ἐλέγχου καὶ τῆς καταλή-λου ἀντιδράσεως τοὺς κακοδόξους προΐσταμένους τους, οἱ ὁποῖοι ἐπὶ συνεχεῖς δεκαετίες μὲ λόγια καὶ πράξεις κηρύττουν τὸ αἰρετικὸ πιστεύω τοῦ οἰκουμενισμοῦ, ὅτι δηλαδὴ ἡ πίστι τῶν Ὀρθοδόξων δὲν εἶναι μοναδική στὸν κόσμον, ἀφοῦ καὶ ἡ αἰρετικὴ Δύσις ἔχει θεῖα Χάρι καὶ ἀγιάζει τοὺς πιστοὺς τῆς παρόμοια ὅπως γίνεται καὶ στὴν Ἀνατολή! Τὴν παραπάνω βεβαίως βλασφη-μία δὲν τὴν διακηρύττουν ὅλοι οἱ ἐπίσκοποι, ἀλλ' αὐ-τὸ δὲν ἔχει καμιά σημασία· μήπως ἄλλως τε καὶ τὶς διάφορες αἱρέσεις τὶς ἐκήρυξαν πολλοὶ μαζί; ἕνας εἶ-ναι συνήθως ἄρκετός, ἀρκεῖ οἱ λοιποὶ νὰ μὴν ἀντιδρά-σουν, ἀλλὰ μὲ σιγή, ἢ μὲ τὴν ποικίλη καὶ πολλὰκις κεκαλυμμένη συμπαράστασί τους, ν' ἀφήνουν νὰ προ-οδεύη ὡς ὀρθή ἡ κακοδοξία ποὺ ὁ ἕνας ἄρχισε καὶ οἱ πολλοὶ ἀκολουθοῦν. Ἀλλὰ οὔτε ὅλοι οἱ κληρικοὶ καὶ μονάζοντες δέχονται τὶς κακοδοξίες ποὺ ἀπεφάσισε τὸ Φανάρι μὲ τὴν ἀνατολή τοῦ 20ου αἰῶνα νὰ διακηρύ-ξη σ' ὅλο τὸν κόσμον· κι' αὐτοὶ ὅμως, ὅλοι ἀνεξαιρέ-τως, δὲν ἀπαλλάσσονται τῆς εὐθύνης, ἀφοῦ πρακτι-κῶς ἀκολουθοῦν τοὺς ἐπισκόπους τους, οἱ ὁποῖοι μὲ τὴν σειρά τους ἐπικροτοῦν τῆς Πόλης τὴν αἵρεσι. Οἱ χιλιόμετρικες ἀποστάσεις ἀπὸ τὸ κέντρο τῆς κακοδο-ξίας, ὅπου κι' ἂν εὐρίσκεται αὐτό, ἰδίως στὴν ἐποχὴ μας, δὲν ἔχουν καμιά σημασία. Ὅλοι οἱ κληρικοί, ἀλλὰ καὶ οἱ λαϊκοὶ ἀκόμη, ἀπὸ τὴν στιγμή ποὺ θὰ

πληροφορηθοῦν τὴν κηρυττομένη κακοδοξία καθίσταν-ται σ υ ν ν ο ὕ θ υ ν ο ι μὲ τὸν αἰρετικόν, ἐὰν δὲν κάνουν τὸ πᾶν γιὰ νὰ τὸν ἐπιστρέψουν στὴν ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας, ἢ ἐφ' ὅσον παραμένει ἀμετανόητος, νὰ τὸν ἀποβάλουν τὸ συντομώτερο ἀπὸ τὸ Σῶμα τῆς.

Στὸ μεταξύ κυκλοφοροῦν κάθε ἐβδομάδα, ἡ καλλι-τερα κάθε μῆνα 15 μὲ 20 θρησκευτικὰ περιοδικὰ καὶ ἡμερησίως (γιὰ ν' ἀναφέρω τὰ σπουδαιότερα) ποὺ τὰ γραφόμενά τους ὑπερβαίνουν τὶς σελίδες ἐνὸς κανονι-κοῦ βιβλίου 300 σελίδων. Σ' αὐτὰ δὲν ὑπολογίζω τὰ αὐστηρῶς «θεολογικοῦ» περιεχομένου, ὅπου τὰ πλεόν ἀνούσια καὶ ἀπίθανα θέματα ἀνατέμνονται μετὰ πάσης σχολαστικότητος, ἐνῶ τὸ πελώριο θέμα τῆς αἵρέσεως παραμένει ἐντελῶς ἀνυποψίαστο διὰ τοὺς συντάκτας τῶν ἀνωτέρω περιοδικῶν, ἢ ὅπου καὶ διὰ τὴν θίγεται, ...ἐπαινοῦνται κατὰ κόρον οἱ φορεῖς τῆς κακοδοξίας, μέχρι σημείου νὰ θεωρηθῇ ὁ Ἀθηναγόρας «ὁ μετὰ τὸν Φώτιον μεγαλύτερος ἴσως ἐκ τῶν Πατριαρχῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως»!!! Θεολογία, 1977, σ. 209.

Ἄν, λοιπόν, κρισαρίσης τὶς σελίδες αὐτὰς ζητών-τας λόγο ὁρθόδοξο, πατερικό, ἀντιαιρετικό καί, εἰδικά γιὰ τὸ θέμα μας, λόγο ἀντιοικουμενιστικό, πιθανόν νὰ βρῆς 2-3 σελίδες, ἀλλὰ οὔτε αὐτὲς θὰ σὲ πληροφορή-σουν ἐσωτερικῶς, γιατί εἶναι μόνον λόγια, λόγια ποὺ τὰ ἔχουν ξαναπῆ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἀθηναγόρα, τοῦ με-γάλου αὐτοῦ ἀρνητοῦ τῆς Ὀρθοδοξίας, καὶ ποὺ δὲν συγκινοῦν κανένα πιά, ἀφοῦ δὲν συνοδεύονται ἀπὸ τὴν σ υ ν ἑ π ε ι α καὶ τὴν π ρ ᾱ ξ ι. Μοιάζουν μ' ἕνα ἀνθρώπινο σῶμα χωρὶς σκελετό· προσπαθεῖς νὰ τὸ στήσης ὀρθὸ ὥστε νὰ φανῇ ἄνθρωπος, ἀλλ' αὐτὸ ἀμέ-σως σωριάζεται καταγῆς, γιατί τοῦ λείπουν τὰ κόκα-λα, ὅπως ἐδῶ λείπει ἡ πρᾶξις γιὰ νὰ φανῇ ὁ λόγος ὁ ρ θ ὅ ς, ζωντανὸς καὶ ὄχι ψεύτικος, κούκλα ποὺ θὰ σοῦ μιλά, δταν τὴν πιέξης στὴν κοιλιά.

Τὸ πιὸ ἀσχημὸ ὅμως μὲ τοὺς κληρικούς αὐτοὺς εἶ-ναι ὅτι δὲν θέλουν — ἀκόμη καὶ δταν τοὺς τὸ ἀποδει-κνύη κανεὶς χειροπιαστά — νὰ πιστέψουν καὶ παραδε-χθοῦν ὅτι δὲν πηγαίνουν καλὰ. Ὅχι μόνο ἀρνοῦνται τὸν δίκαιο ἐλεγχό σου, ἀλλὰ σοῦ τὸν γυρίζουν κατὰ-μουτρα καὶ σὲ χαρακτηρίζουν ὡς «ἐξτρεμιστὴ», «τῶν ἄκρων», «φανατικὸν καὶ ἀδιάκριτον ζηλωτὴν», καὶ τε-λικά... «ἐκτὸς Ἐκκλησίας»!!! Δὲν ἀντιλαμβάνονται ὅ-τι μὲ τὸν τελευταῖο λόγο τοὺς ἀληθεύουν καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλουν. Μὰ αὐτὸ ἀκριβῶς θέλω καὶ ἐγὼ νὰ εἰμαι

Μία τέτοια τακτική και νοστορπία βασιλεύει δυστυχῶς ἀπὸ χρόνια τώρα καὶ στὸ Ἅγιον Ὅρος! Ὅλοι αὐτοὶ ποὺ θὰ μπορούσαν μὲ τὴν μόρφωσί τους, ἢ ἀκόμη γιὰ τὴν φήμη τους ὡς «μυστικῶν καὶ νηπτικῶν πατέρων» νὰ σαλπίσουν ἕνα πνευματικὸ συναγερμὸ, ὥστε νὰ καταλάβουν τὰ πρόβλεπτα τὸν κίνδυνον, αὐτοὶ ἀναπαύονται στὴν ἐκδοσι πατερικῶν κειμένων καὶ τὴν... νοερά προσευχὴ τους, ἀδιαφορώντας τελείως γιὰ τὸ τί γίνετα γύρω τους, γιὰ τὸ ποιοὺς μνημονεύουν, καὶ τὸ τί λένε σχετικῶς οἱ ἱεροὶ Κανόνες, γιὰ ὅσους κρατοῦν μία τέτοια στάσι σὲ καιρὸ αἰρέσεως ὅπως ὁ δικὸς μας. Καλὴ καὶ ἡ προσευχὴ (ποιοὺς τὸ ἀρνεῖται;) ἀλλὰ μαζὶ μ' αὐτὴν γιατί ἔχι καὶ ἡ καλὴ ὁμολογία, ἡ σφραγὶς αὐτῆ τῶν μαρτύρων, τὸ ἀψευδὲς σημεῖον τῆς πρὸς τὸν Θεὸν εὐκρινούς ἀγάπης; Ἀν κρατοῦσαν τὴν ἴδια στάσι στὸν καιρὸ τους καὶ ὁ Μ. Ἀθανάσιος, ὁ ἅγιος Μάξιμος καὶ Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, οἱ λαμπροὶ αὐτοὶ ὁμολογηταί, ἢ ἀκόμη καὶ οἱ ἐπὶ Βέγκου μαρτυρήσαντες Ἅγιορεῖται πατέρες, σήμερα θὰ εἴχαμε ἐμεῖς Ὁρθοδοξία ἢ καὶ Ἅγιον Ὅρος; Καὶ τὸ θλιβερώτερον στὴν περίπτωσι αὐτὴ εἶναι ὅτι, ἀναφορικῶς πρὸς τὴν προδοσίαν κρατοῦν θέσιν θεατοῦ καὶ μόνον, καὶ μάλιστα θεατοῦ βυθιζομένου στὸν κόσμον του, κόσμον... ὑψηλῆς θεολογίας ἢ ἱερᾶς μυσταγωγίας καὶ... γνώφου, — πράγμα τόσο ἐλκυστικὸ γιὰ τὸν ἐπισκέπτη τοῦ ἱεροῦ Ἀθῶνα — ἐνῶ ὑπάρχουν δυὸ χαρακτηριστικὲς περιπτώσεις στὶς ὁποῖες μεταβάλλουν τελείως τὴν ἀνωτέρω διαγωγὴ τους! Πρῶτον μὲν, ὅταν τοὺς θίξῃ κανεὶς γιὰ προσωπικὸ τους σφάλμα, καὶ δεύτερον, ὅταν τοὺς πῇ ὅτι δὲν πᾶνε καλὰ οἱ ὀρθόδοξοι ποιμένες. Γιὰ τὴν πρώτην περίπτωσιν εἶναι ἱκανοὶ ἐντὸς νυκτὸς νὰ συγγράψουν ὁλόκληρον πραγματεία προκειμένην ν' ἀποδείξουν τὴν ἀθωότητά τους καὶ νὰ συντρίψουν τὸν ἄδικον κατήγορον· γιὰ δὲ τὴν δευτέρα ἔχουν πάντοτε ἔτοιμη καὶ σαφὴ τὴν ἀπάντησι: «Μὲ τὴν Ἐκκλησίαν, ἀδελφοί, ἔχι σχίσματα. Καὶ ἄλλοτε ἐγένοντο αὐτά, ἀλλὰ δὲν ἔφευγαν οἱ πιστοὶ ἀπὸ τοὺς ἐπισκόπους τους», καὶ ἅς λένε οἱ ἅγιοι καὶ οἱ ἱεροὶ Κανόνες τὰ ἀκριβῶς ἀντίθετα, προτρέποντες κλήρον καὶ εὐσεβὴ λαὸν γιὰ παρόμοιους σὺν τὴν σημερινὴν περιπτώσεις, νὰ φεύγουν ἀμέσως μακριὰ ἀπὸ τὸν ποιμένα ποὺ θὰ κακοδοξοῦσε, γενόμενος οὕτω λύκος ἀντὶ καλοῦ τσοπάνου. Ἔτσι ἀληθεύει στὴν περίπτωσί τους ὁ λόγος τοῦ ἁγίου Μαξίμου τοῦ ὁμολογητοῦ, ποὺ τόσο ωραία περιγράφει τὴν διαγωγὴ τους: «Ἄλλ' οὖν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ οὐδεὶς ὀφείλει νοθεύειν διὰ τὴν ἰδίαν ἀμέλειαν, ἀλλ' ὁμολογῶ μὲν τὴν ἑαυτοῦ ἀσθενειαν, μὴ ἀποκούπτειν δὲ τὸν τοῦ Θεοῦ ἀλήθειαν. ἵνα μὴ ὑπόδι-

και γενόμενοι μετά της τῶν ἐντολῶν παραβάσεως και της τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ παρεξηγήσεως.

Ἀλλὰ μήπως, σκέφθηκα γιὰ μία στιγμή, δὲν γνωρίζουν τὴν διδασκαλία τῶν Πατέρων και τὸν τόσο συνεπὴ πρὸς αὐτὴν βίον τους, ὥστε νὰ πάψουν νὰ υποκρίνονται μὲ τίς ποικίλες ἁμαρτωλὲς οἰκονομίες; Μέχρι προχθὲς ζηλωταὶ πιστοὶ δὲν τοὺς τὰ υπεθυμίσαν σὲ διαμαρτυρίες και μελέτες τους, μὲ κάθε σαφήνεια και λεπτομέρεια, ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχη πλέον περιθώριο προφασισμοῦ ἀγνοίας; Ἀλλὰ ποῖος ἀκούει; Ἀπορροφημένοι οἱ μὲν ἀπὸ τὴν αἴγλην τοῦ ἀξιώματος και τὴν κοινωνικὴ δράσι, τὸ πλῆθος τῶν ἀνυπόπτων προβάτων ποὺ τοὺς ἀκολουθοῦν και τὸν οἰκοδομικὸν ὀργασμὸν τῶν παιδικῶν κατασκηνώσεων και γηροκομείων, τοὺς κύκλους Γραφῆς και τίς σελίδες τῶν ἐκδόσεών τους, οἱ δὲ, ἀπὸ τὴν αἴγλην τῆς περικυκλώσεως αὐτοὺς φήμης διὰ τὴν... νηπιτικὴν θεολογίαν και τό... ἄκτιστον φῶς τῆς νοερᾶς προσευχῆς τους, ἀδιαφοροῦν ἂν στὸ ξ ν α κ α ι κ ὺ ρ ι ο , τὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεως, ἀπέτυχαν, μὲ ἀποτέλεσμα ὅλα τὰ λοιπὰ νὰ εἶναι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ράκη ἄχρηστα και θυσία ἀπρόσδεκτος! Ἡ Ἐκ-

κλησία τοὺς ἔκανε ἐπισκόπους γιὰ νὰ διδάσκουν και φυλάττουν τὸν λόγον τῆς Ἀληθείας Τῆς ἀκέραιον και ἀνόθευτον, κρατῶντας συγχρόνως τὰ πρόβατά Τῆς μακρυὰ ἀπὸ τὰ λειβάδια τῶν αἰρετικῶν, και ὅχι νὰ τὰ ἐγκαταλείπουν ἀπροστάτευτα μέχρι τὸ στόμα τοῦ λύκου μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι μόλις θὰ τὰ καταπιῇ, τότε θὰ δείξουν τὴν ποιμενικὴν τους ἱκανότητα! Πότε θ' ἀντιληφθοῦν ὅτι ἔνα ΟΧΙ στὴν αἵρεσιν ἀξίζει πολὺ περισσότερον ἀπὸ κάθε προσευχὴ και ἱεραποστολικὴ δράσι, και ὅτι, γι' αὐτὸ τὸ ΟΧΙ ἔχουν ταχθῇ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν «εἰς τόπον Χριστοῦ» και τῶν Ἀποστόλων του;

Ἐκείνη ὅμως τὴν στιγμήν τὸ καντήλι τρεμόσβυσε ζητώντας ἀσφαλῶς λάδι. Σηκώθηκα νὰ φέρω τὸ λαδικό, ἐνῶ μιὰ εὐχὴ ψιθύρισαν ἄθελα τὰ χεῖρά μου. Κύριε, φ ὅ τ ι σ ε τοὺς ποιμένας τῆς Ἐκκλησίας Σου, γιὰ ν' ἀντιληφθοῦν τὴν φοβερὴ εὐθύνην τους, ἀλλὰ και τοὺς Ἀγιορείτας ἀδελφούς μας — ὅσοι μέχρι σήμερον δὲν ἔδωσαν τὸ παρὸν εἰς τὸ ὥραϊον μέτωπον τῆς ὁμολογίας — ὥστε ν' ἀναδειχθοῦν και πάλιν ἐξ αὐτῶν νέοι στρατιῶται τῆς Ἀληθείας Σου, πρὸς δόξαν τῆς Ὁρθοδόξιας και σωτηρίαν τοῦ λαοῦ Σου. Ἀμήν.

Ὁρθόδοξος ἡ οἰκουμενιστικὴ ἐκκλησιολογία;

Λίαν ὀρθῶς ἔχει παρατηρηθῇ ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ ἀκαδημαϊκὴ θεολογία παραμένει μέχρι σήμερον «προσηλωμένη στὰ πρότυπα τοῦ εὐρωπαϊκοῦ, κυρίως τοῦ γερμανικοῦ ἐπιστημονισμοῦ» ἀγνοήσασα «τὸσο τὰ κριτήρια τῆς ὀρθόδοξης πατερικῆς και λειτουργικῆς παραδόσεως, ὅσο και κάθε ἀνάγκη ἀναφορᾶς τῆς θεολογίας στὴ ζωὴ και στὴν πνευματικότητα τῆς Ἐκκλησίας».

Δυστυχῶς ὅμως ἐσχάτως κορυφαῖοι ἐκπρόσωποι αὐτῆς, μὴ ἀρκεσθέντες εἰς τὴν «τυπικὴν συντηρητικότητα» τῶν προκατόχων των, ἐπροχώρησαν εἰς ἐμφανεῖς πλέον περιοχὰς κακοδοξίας και ἀπροκαλύπτου αἰρέσεως. Οὕτως ὁ καθηγητὴς και ἀκαδημαϊκὸς κ. Ἰ. Καμύρης εἰς τὴν «Ὁρθόδοξον Ἐκκλησιολογίαν» του (ἔκδ. 1973, σ. 241) ἀναφερόμενος εἰς τὸ μέγα θέμα τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας, γράφει τὰ ἑξῆς ἀπίστευτα. «Ὅπως λοιπὸν ὑπάρχει εἰς Θεὸς - Πατὴρ και εἰς Χριστὸν και ἕν Πνεῦμα Ἅγιον, τοιοῦτοτρόπως δυνάμει τῆς ἐνότητος ταύτης, και ἡ Ἐκκλησία εἶναι μία και μοναδικὴ και ἡνωμένη ἐνώπιον τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ὁποῖου βαπτίζονται πάντα τὰ μέλη αὐτῆς, ἀποκτώντα οὕτω τὴν δικαίωσιν ἑαυτῶν, ἀ ν ε ξ α ρ τ ῆ τ ω ς εἰ ς π ο ῖ α ν ὁ μ ο λ ο γ ῖ α ν ἀ ν ῆ κ ο υ σ ι ν, ἐνούμενα μετὰ τοῦ Χριστοῦ και μετ' ἀλλήλων εἰς ἕν σῶμα, τὸ ὁποῖον δὲν δύναται νὰ μερίζηται εἰς πλεῖονα σώματα». Ἐν ἄλλοις λόγοις πᾶσαι αἱ χριστιανικαὶ αἰρετικαὶ ὁμολογίαι τῆς Δύσεως ὁμοῦ μετὰ τῆς Ὁρθοδοξίας, συναποτελοῦν τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ! Καίτοι παρετήθη ἰδιωτικῶς και δις δημοσίως οὐδὲν ἐνήργησεν πρὸς

ἐπανόρθωσιν τῆς πτώσεώς του. Ἀπόδειξις τῆς ἐμμονῆς του εἰς τὴν ἀνωτέρω αἰρετικὴν «θεωρίαν τῶν κλάδων» τυγχάνει και τὸ δημοσιευθὲν εἰς τὸ περιοδικὸν «Ἐκκλησία» ἄρθρον του (1 Ὀκτ. 1976, σελ. 379 - 381), ἐνθα ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὀνομασίαν τῆς μελλούσης πανορθόδοξου συνόδου, ἀπορρίπτει δι' αὐτὴν τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς οἰκουμενικῆς, οὐχὶ διότι συμφῶνως πρὸς τὰ ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ κρατοῦντα, τοῦ ἀνωτέρω τίτλου δικαιούται ἀφοῦ προηγουμένως ἐπιδοκιμασθῇ ὑπὸ τῆς ὀρθόδοξου συνειδήσεως τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ διότι... δὲν θὰ μετέχουν εἰς αὐτὴν αἱ αἰρετικαὶ πανσπερμῖαι τῆς Δύσεως, Παπισμός, Ἀγγλικανισμός και ὁ πολυκέφαλος Προτεστантиσμός!! Ἀντιγράφωμεν τοὺς λόγους του. «Διότι, κατὰ τὴν ἡμετέραν ταπεινὴν γνώμην, διαρκούντος τοῦ μεταξὺ Ἀνατολῆς και Δύσεως ἐκκλησιαστικοῦ σχίσματος, ὥς και τῶν μετέπειτα ἀπὸ τοῦ ΙΣΤ' αἰῶνος νεωτέρων ἐκκλησιαστικῶν σχισμάτων, δὲν δύναται νὰ συγκροτήσῃ γνησίαν Οἰκουμενικὴν σύνοδον μονομερῶς αἱ νῦν διηρημέναι Ἐκκλησίαι. Τοῦτο θὰ δυνηθῇ νὰ πράξη ἡ μέλλουσα ἐπανενωθησομένη οἰκουμενικὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, πρὸς τὴν ὁποῖαν καθοδηγεῖ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα τὰς διίσταμένας ἀπ' ἀλλήλων χριστιανικὰς Ἐκκλησίας»!!! Ἐπανάληψις δηλ. τῆς ἐν τῇ Ἐκκλησιολογίᾳ του δημοσιευθείσης θλασφημίας μὲ διαφορετικὴν ἔκφρασιν.

Παρά ταῦτα θρησκευτικαὶ συντηρητικαὶ ἐφημερίδες και περιοδικὰ δημοσιεύουν συνεχῶς ἄρθρα τοῦ ἀνωτέρω καθηγητοῦ, ἐνῶ συγχρόνως καλοῦν τοὺς ἀναγνώστας των εἰς ἀγῶνα κατὰ τῶν ποικίλων αἰρετικῶν!.. Θεωροῦμεν περιττὸν νὰ τονίσωμεν, ἐπίσης, τὴν μεγίστην εὐθύνην τῶν σιγῶντων συναδέλφων τοῦ ἀνωτέρω πεπτωκότος καθηγητοῦ.

Καὶ ἐναντίον τῶν Κολλυβάδων!

Ὡς τυγχάνει εἰς πάντας σχεδὸν γνωστὸν τὸ κίνημα τῶν Κολλυβάδων (18 αἰών) ὑπῆρξε μετὰ τὰς ἡσυχαστικὰς ἑριδας (14' αἰών) τὸ δεύτερον ἀξιόλογον πνευματικὸν κίνημα ἐν Ἀγίῳ Ὁρει, διὰ τοῦ ὁποῦ ἡδυνήθη νὰ διακρυσταλλήσῃ ἀμυγῇ καὶ ἀνόθευτον τὸν παραδοσιακὸν χαρακτήρα του. Πλὴν μιᾶς θλιβερᾶς ἐξαίρεσεως πάντες σχεδὸν οἱ ὀρθόδοξοι ἐρευνῶνται ἐξεφράσθησαν ἐνθουσιαστικῶς ὑπὲρ τῶν ὁσίων Κολλυβάδων. Οὕτως ὁ Κ. Παπουλίδης γράφει: «Οἱ Κολλυβάδες (οὕτως ὠνόμασαν εἰρωνικῶς τοὺς ἀγωνιζομένους εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος ὑπὲρ τῆς ὀρθοδόξου Παραδόσεως, οἱ ἀντίπαλοί των, οἱ φιλελεύθεροι), ἡγωνίσθησαν διὰ τὴν ἐπιστροφὴν εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Παράδοσιν. Δὲν εἶναι ὑπερβολὴ ἐὰν εἰπωμεν ὅτι εἰς τοὺς Κολλυβάδες ὀφείλεται ἡ ὑπαρξὶς τῆς μοναστικῆς ζωῆς ἐν Ἑλλάδι, ἐντὸς θεοβαίως τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Χωρὶς τοὺς Κολλυβάδες ὁ σεκουλαριστικὸς ἀνεμὸς τῆς ἐποχῆς (18ος αἰών) θὰ ἐσάρωνε τὸ πᾶν». Τὸ κίνημα τῶν Κολλυβάδων, Ἀθῆναι 1971, σελ. 24. Ἄλλος δὲ στοχαστὴς καὶ λογοτέχνης μὲ ἠδονισμὸν τὸ τῆς Ὀρθοδοξίας αἰσθητήριον, ὡς ἐξῆς περιγράφει τοὺς στόχους τῶν ἱερῶν ἐκείνων ἀνδρῶν. «Ἡ Συνεχὴς Μετάληψις» κ' ἡ τέλεσις τῶν μνημοσύνων τὸ Σάββατον καὶ ὄχι τὴν Κυριακὴν, ποὺ ζητούσανε οἱ Κολλυβάδες δὲν ἦταν στενὸκαρδὴ προσήλωσις σὲ τύπους. Πίσω ἀπ' τὰ δυὸ τοῦτα αἰτήματα κρυβότανε τὸ σοβαρώτερον αἶτημα τῆς Ὀρθοδοξίας: Ἡ Παράδοσις. Οἱ Κολλυβάδες ἐκφράζαν τὸν ἀγῶνα τῆς Ὀρθοδοξίας νὰ κρατήσῃ τὴν ἱερὰ τῆς παράδοσις ἀνόθευτη ἀπὸ συμβιβασμοῦς, ποὺ θὰ νοθεύανε καὶ τὴ μορφή καὶ τὴν οὐσίαν της. Γιατὶ μορφή κ' οὐσία στὴν Ὀρθοδοξίαν εἶναι ἀλληλένδετα καὶ κάθε ρωγμὴ στὴ θαυμαστὴ τοῦτη ἐνότητά εἶναι φοβερὸ τραῦμα». Κ. Μπασιτῆ, ὁ Παπαδιαμάντης, σελ. 29. Ἀθῆναι 1962.

Ἐν τούτοις διὰ τὸν γνωστὸν προηγούμενον κ. Γαβριὴλ Διονυσιάτην ὁ ἀγὼν τῶν Κολλυβάδων ἦτο ἀ θ ἰ σ μ ο ς, δηλαδὴ ἀθεολόγητος καὶ ἀδίκαιολόγητος. Ἰδοὺ οἱ λόγοι του. «Εἶναι πλέον πασίγνωστον, ὅτι ὁσάκις ἐγείρονται θρησκευτικὰ θέματα ἐξ Ἁγίου Ὁρους εἶναι ἀθάσιμα, π.χ. περὶ κολύβων, περὶ μνημοσύνων, περὶ συνεχοῦς θείας μεταλήψεως»!! Καὶ διατὶ γράφει ταῦτα σ ἡ μ ε ρ ο ν; Διότι ἐπιθυμῶν νὰ ὑπερασπισθῇ τὴν θεολογικὴν ἀκεραιότητα τοῦ πρό τινος κοιμηθέντος ἀκαδημαϊκοῦ διδασκάλου Π. Τρεμπέλα, τὸν ὁποῖον ἡλεγε ἐσχάτως ἐπιτυχῶς ἀγιορείτης μοναχὸς δι' οὐ μικρὰν πτῶσιν του, προετίμησε ὁ κ. Γαβριὴλ νὰ διασύρῃ αὐτοὺς εἰσέτι τοὺς Κολλυβάδες, προκειμένου νὰ διασώσῃ, πὸ

κατὰ δύναμιν, τὴν θεολογικὴν ὑπόστασιν ἐνὸς λαϊκοῦ θεολόγου. Τὴν ἀνωτέρω πτῶσιν τοῦ κ. Γαβριὴλ διηκόνησε δυστυχῶς καταλλήλως καὶ ὁ «Ὀρθόδοξος Τύπος» δημοσιεύσας ἀσχολιάστως τὴν ἀνιστόρητον ἐπιστολὴν τοῦ προηγούμενου (Φύλλ. 1.11.78, σ. 3), διὰ νὰ ἐκδηλώσῃ καὶ πάλιν τὴν ὀργανωσιακὴν του ὑποδομὴν καὶ ψυχολογίαν, ἥτις ὑπεράνω ἱερῶν κινήματων καὶ ὁσίων μορφῶν θέτει πάντοτε τοὺς ἐκλεκτοὺς καὶ φίλους τῆς ὀργανώσεως... Λυπούμεθα πολὺ διὰ τὴν νέαν ἀθυσσαλέαν πτῶσιν τῆς πάλαι ποτὲ παραδοσιακῆς ἐφημερίδος.

Σημείωσις

Εἰς τὴν τελευταίαν πρότασιν τοῦ παρελθόντος κυρίου ἄρθρου μετὰ τῶν λέξεων «οὐχί» καὶ «τί» παρελήφθη ἡ ἐκτύπωσις τῆς λέξεως «μόνον» μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἀλλοιοῦνται τὸ πλῆρες νόημα τῆς προτάσεως. Παρακαλοῦμεν τοὺς ἀγαπητοὺς ἀναγνώστας μας ὅπως διορθώσουν τὴν ἀνωτέρω παράλειψιν.

«Οἱ μὲν τέλεον περὶ τὴν πίστιν ἐναυάγησαν· οἱ δέ, εἰ καὶ τοῖς λογισμοῖς οὐ κατεποντίσθησαν, ὅμως τῇ κοινωνίᾳ τῆς αἰρέσεως συνόλλυνται». (Ἀγ. Θεόδωρος. Στουδίτης, P.G. 99, 1164 A)

«Εἰ δὲ καὶ πάνυ ὀλίγα ἐν τῇ Ὀρθοδοξίᾳ καὶ εὐσεβεῖᾳ διαμείνωσιν, οὗτοί εἰσιν Ἐκκλησία καὶ τὸ κύρος καὶ ἡ προστασία τῶν ἐκκλησιαστικῶν θεσμῶν ἐν αὐτοῖς κεῖται»

Ἀγ. Νικηφόρος ὁ ὁμολογητής.

Θεοδωρήτου Μοναχοῦ, Ἀγιορείτου

ΜΟΝΑΧΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΙΡΕΣΙΣ

Οἱ ὑπερφυεῖς ἀνῶνες καὶ τὰ ἡρωϊκὰ παλαιόματα τῶν τέκνων τῆς ἐρήμου ὑπὲρ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ἀπ' ἀρχῆς τῆς συστάσεως τοῦ Μοναχικοῦ τάγματος μέχρι σήμερον.

Ἀθῆναι 1977, σελ. 276. Δρχ. 150

Υπεύθυνος: Καλλίνικος Μοναχός. Δ/νσις Ἀλληλογραφίας: Περιοδικὸν «Ο ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ», Καψάλα — Καρναί, ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ.

Τυπογραφεῖον: «Ἡ Συνεργατικὴ» ο.ε., Τσιμισκῇ 13 — Ἀθῆναι — Τηλ. 3625 659